

lovens § 19 og i forsorgslovens § 238 til fordel for mindrebemidlede kvinder med arbejde uden for hjemmet i tilfælde af fødsel.

Om dets formål udtalte *Ragnhild Andersen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne ved fremsættelsen bl. a.:

„De foreslåede ændringer i § 19 i folkeforsikringsloven tilsigter først og fremmest en *udvidelse af dagpengehjælpen før og efter en fødsel*, det, vi kalder barselhviledagpengene, således at denne hjælp bliver en ret for alle arbejdende kvinder, som er i sygekasse, uanset om de er omfattet af den nye arbejderbeskyttelseslov eller ej. Dernæst foreslås det, at den almindelige dagpengehjælp, som kvinderne nu får de første 2 uger efter fødslen, og som i almindelighed kun udgør 40 øre, 1 kr. eller 2 kr. om dagen og højst 6 kr. daglig, erstattes af en dagpengehjælp, som svarer til den, der nu ydes i indtil 8 uger før og indtil 4 uger efter, at de 14 sygedage er forløbet. Endelig foreslår vi, at barselhviledagpengene skal kunne udbetales indtil 8 uger efter fødslen, når moderen giver die, i stedet for som nu indtil 6 ugers dagen efter fødslen.

De foreslåede ændringer i § 238 i lov om offentlig forsorg tilsigter at give alle arbejdende kvinder, som enten endnu ikke er berettigede dertil gennem sygekassen eller af en eller anden grund ikke er medlemmer af en sygekasse, ret til samme barselhvilehjælp, som de ville have kunnet få, dersom de havde været berettigede medlemmer af sygekassen.

Det skal straks siges, at dette lille lovforslag ikke må betragtes som en erstatning for det forslag om moderskabsydelse m. v., som det kommunistiske parti gang på gang har fremsat her i tinget med støtte i befolkningskommissionens betænkning af 1937. Min partifælle, det ærede medlem fru Petra Petersen, har år efter år søgt at vinde tilslutning til dette betydelig mere vidtrækkende lovforslags gennemførelse, og mit parti er fortsat af den anskuelse, at det ville være bedst, om det blev gennemført.

Det, der er tale om i det lovforslag, jeg her fremsætter, er i virkeligheden en ajourføring, således at den barselhvilehjælp, der, efter at den nye arbejderbeskyttelseslov er gennemført, omfatter flertallet af de arbejdende kvinder, nu også kommer til at omfatte de kvinder, som på grund af mangler i loven i dag er udelukket fra denne hjælp, idet det er vor opfattelse, at enhver arbejdende kvinde bør have ret til et sådan hjælp før og efter en fødsel . . .“

Socialministeren kunne ikke anbefale lovforslaget til gennemførelse. Han udtalte ved 1. behandling af sagen bl. a.: „Jeg er bekendt med, at spørgsmålet om, hvorvidt de regler, vi i dag har på dette område, er fyldestgørende, har været drøftet gennem en årrække, og jeg ser med sympati på bestræbelser for at gøre denne lovgivning mere tidssvarende, men jeg finder det *ikke rigtigt at rive spørgsmålet*